

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 23834/2023
12.12.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић и Зорана Хаџића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Сретенка Булић Прокић, адвокат из ..., против туженог Предузећа „Central Investment“ д.о.о. Београд, чији је пуномоћник Раде Терзић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 3138/20 од 16.03.2023. године, у седници одржаној 12.12.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 3138/20 од 16.03.2023. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка, као неоснован.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду П 536/16 од 16.12.2019. године, која је исправљена решењем истог суда П 536/16 од 21.02.2020. године, ставом првим изреке, одбијен је приговор литиспенденције у односу на парницу која се води пред Вишим судом у Београду под П 420/15, као неоснован. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да му на име накнаде материјалне штете исплати износ од 5.472.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 01.05.2015. године до коначне исплате, као неоснован. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова парничног поступка, као неоснован. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужилац да туженом, на име трошкова парничног поступка, исплати износ од 338.830,00 динара са законском затезном каматом која ће за случај наступања услова за принудну наплату бити обрачуната почев од дана извршности одлуке до исплате. Ставом петим изреке, одбијен је захтев туженог за износ законске затезне камате досуђене на трошкове поступка за период од дана доношења одлуке до дана извршности одлуке, као неоснован.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 3138/20 од 16.03.2023. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда у ставу другом, трећем и четвртном изреке.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужени је дао одговор на ревизију.

Врховни суд је испитао побијану одлуку на основу члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11...10/23) и утврдио да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности. Није учињена ни битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. ЗПП пред другостепеним судом која би била од утицаја на другачије одлучивање.

Према утврђеном чињеничном стању, правноснажном пресудом П 2978/04 од 08.04.2008. године, утврђено је да тужилац има право својине на локалу површине 55м² у приземљу, у пословном објекту „ББ“ у Београду, на основу уговора о купопродаји пословног простора Ов број 12368/95., закљученог дана 21.09.1995. године са привредним друштвом „Калкан“ д.о.о. Београд. Продавац је треће лице које тужиоцу никада није предало локал у државину, а тужени је у катастру уписан као власник целог објекта. Тужилац и тужени поводом уговарања изградње и продаје овог локала никада нису били у уговорном односу. Налазом вештака грађевинске струке утврђено је да је локал описан у уговору Ов број 12368/95 од 07.12.1995. године био пројектован, али никада није изграђен, није обухваћен решењем о озакоњењу од 23.05.2011. године, као посебан део легализованог грађевинског објекта и не постоји могућност да се сличан или исти локал на било који начин испројектује и формира као грађевинска целина, а да се не наруше функције постојећих пословних просторија у приземљу зграде. Тужилац потражује накнаду материјалне штете за измаклу корист у износу од 5.472.000,00 динара у висини закупнине коју би могао остварити издавањем локала у закуп у периоду од 01.03.2012. године до 01.05.2015. године, као штетну радњу означава одбијање туженог да му преда у државину пословни простор описан у пресуди П 2978/04 од 08.04.2008. године.

Код утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су одбили тужбени захтев уз закључак да спорни локал не постоји, с обзиром да није никада изграђен, а пресудом П 2978/04 туженом није наложена обавеза изградње и предаје локала тужиоцу у државину, са којих разлога тужилац непостојећу ствар није могао да користи за издавање у закуп и због тога приход од закупнине није добитак који се по редовном току ствари основано могао очекивати, и не представља измаклу корист из члана 189. став 3. Закона о облигационим односима.

По оцени Врховног суда, нижестепени судови су правилно применили материјално право одлучујући о захтеву тужиоца за накнаду материјалне штете.

Одредбом члана 189. став 3. Закона о облигационим односима прописано је да при оцени висине измакле користи узима се у обзир добитак који се могао основано очекивати према редовном току ствари или према посебним околностима, а чије остварење је спречено штетниковом радњом или пропуштањем.

Имајући у виду напред наведено, да предметни локал никада није изграђен и да стога тужилац није могао остваривати никакве приходе од непостојећег локала, правилно је становиште нижестепених судова да не постоји степен извесности остварења добити као нужан услов остварења права на накнаду овог вида штете, те да се по редовном току ствари није могло очекивати остваривање закупнине.

Ревизијски наводи да је правноснажном пресудом П 2978/04 утврђено право својине тужиоца на локалу, а да тужени није извршио своју законску обавезу предаје предметног пословног простора супротно је садржини изреке пресуде којом је утврђено право, али не и обавеза туженог изградње и предаје локала у државину тужиоца, па код утврђеног да локал није постојао тужилац није доказао да би у таквој ситуацији могао основано очекивати добитак у висини изгубљене закупнине.

Потврђена је и одлука о трошковима поступка која је донета правилном применом одредаба члана 153. и 154. ЗПП.

Захтев туженог за накнаду трошкова састава одговора на ревизију и таксе је одбијен као неоснован, јер наведени трошкови нису били потребни за одлучивање у поступку по ревизији.

**Председник већа – судија
Добрила Страјина с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**